

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Petry Staré v právní věci **žalobce: P. P. T.**, IČ: ..., se sídlem J. z P. 2016, S., zastoupeného JUDr. Janem Choděrou, advokátem, se sídlem Jugoslávská 12, Praha 2, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2015, čj. 33192-2/2015-900000-304.8, sp. zn. 78149/2014-620000-12,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Generálního ředitelství cel ze dne 1. 7. 2015, čj. 33192-2/2015-900000-304.8, sp. zn. 78149/2014-620000-12, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 2. 6. 2015, čj. 43820-4/2015-620000-12, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 65 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč, neboť se dopustil správního deliktu dle § 135zk odst. 2 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších změn (dále jen „zákon o spotřebních daních“), a to tím, že minimálně dne 7. 3. 2014 na daňovém území České republiky, resp. ve své provozovně

v Lounech, v ulici Pražská čp. 107, umožnil skladovat tabákové výrobky, a to konkrétně 80 ks cigaret zn. Marlboro bez tabákové nálepky, za přepážkou v zadní části zásuvky ve skříňce za prodejním pultem a dále dne 12. 5. 2014 ve skladu stejné provozovny, v batohu oranžové barvy, umožnil skladovat tabákové výrobky, a to konkrétně 100 ks cigaret zn. Jing Ling, 120 ks cigaret Fest blue bez tabákových nálepek a 8 ks 150 g balení tabákové směsi zn. Golem bez tabákové nálepky, čímž porušil ust. § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních, jelikož tyto tabákové výrobky nebyly označeny platnými tabákovými nálepkami.

V žalobě právní zástupce žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné. Žalobce s uznáním své viny ze správního deliktu nesouhlasil a poukázal na to, že se žalovaný žádným způsobem nevypořádal s jeho odvolacími námitkami. Namítl, že nebyla vyvrácena jeho obhajoba, když v průběhu dosavadního řízení nebylo prokázáno, že by uvedené zboží patřilo jemu a že by bylo v příručním zavazadle pana H. V. H. uloženo s jeho vědomím. Pokud žalovaný ve shodě s rozhodnutím celního úřadu správně dospěl k závěru, že není podstatné, zda k jednání došlo úmyslně nebo nedbalostí, pak sice postupoval správně, nicméně přehlédl nejpodstatnější znak správního deliktu, a to, že protiprávní jednání musí být zároveň jednáním zaviněným. Žalobce zdůraznil, že pojem zavinění spočívá v porušení povinnosti, která by v tomto konkrétním případě spočívala v kontrolování obsahu zavazadla, ponechaného v provozovně jeho krajanem. Takovou povinnost mu však žádný zákon neukládá. Následně žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 As 27/2008-67, ve kterém bylo judikováno, že použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to jen v omezeném rozsahu, pouze tam, kde to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, a současně nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení ani k újmě ochrany hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem. V souvislosti s tím pak žalobce uvedl, že použití analogie by bylo možné i v případě hodného zvláštního zřetele a bylo by možné od jeho potrestání upustit, když výše uložené pokuty mnohonásobně převyšuje škodlivost jednání, kterého se nevědomě dopustil v situaci, kdy neměl nejmenší důvod kontrolovat obsah zavazadla vlastníka tabákových výrobků. Tabákové výrobky, které byly pořízeny jeho manželkou, byly dle tvrzení žalobce určeny k tomu, aby byly použity jako obětiny v rámci buddhistických svátků na tzv. oltáři předků. Poukázal na to, že při postižení i za držení těchto tabákových výrobků se správní orgán neřídil úmyslem zákonodárce, kterým rozhodně nebylo potírat jakékoli držení tabáku, ale pouze zabránit daňovým únikům v souvislosti se zdaněním tabákových výrobků určených ke kouření. V návaznosti na právě uvedené žalobce zdůraznil, že držení neoznačených tabákových výrobků, resp. jeho postižitelnost, nemůže být posuzováno absolutním způsobem, jak učinil celní úřad a jak potvrdil žalovaný, protože tak, jako nemůže být stíháno držení tabáku k vykuřování skleníků, tak nemůže být stíháno ani držení tabáku určeného k použití jako obětina. Závěrem žalobce zmínil, že napadeným rozhodnutím byl ze spáchání správního deliktu vinným uznán neoprávněně a uložením pokuty byl zkrácen na svých právech.

Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, když zcela setrval na právním posouzení věci, které uvedl v žalobou napadeném rozhodnutí.

K věci zrekapituloval, že pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 135zk zákona o spotřebních daních není rozhodující, kdo je vlastníkem skladovaných neznačených tabákových výrobků; jde o správní delikt s objektivní odpovědností, u kterého se

nezkoumá otázka zavinění, a proto ani v rámci odvolacího řízení žalovaný nezkoumal, zda se žalobce jednání dopustil úmyslně, z vědomé či nevědomé nedbalosti. Okolnost, že skladované tabákové neznačené výrobky nejsou ve vlastnictví žalobce či že se přímo aktivně na jejich skladování nepodílel, potom žalovaný zohlednil při stanovení výše sankce. Žalovaný zdůraznil, že žalobci byla sankce uložena za to, že neznačené tabákové výrobky ve své provozovně skladovat umožnil. Sám žalobce přiznal, že je zde uskladnily osoby, které pro něj vykonávaly činnosti spojené s jeho podnikáním, a zároveň neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné z jeho strany považovat za úsilí zabránit protiprávnímu jednání, resp. které by bylo možné zohlednit ve smyslu ust. § 135zzf odst. 1 zákona o spotřebních daních. Žalovaný dále zdůraznil, že zákon o spotřebních daních nepřipouští žádnou výjimku, která by umožnila uvést do volného daňového oběhu v České republice cigarety neznačené platnou tabákovou nálepkou, a proto jsou cigarety předmětem daně i v případě, že by byly určeny pro rituální účely, jak uvádí žalobce. Pokud jde o otázku společenské nebezpečnosti jednání žalobce, žalovaný poukázal zejména na způsob ukrytí neznačených tabákových výrobků v provozovně, tedy ve skryté schránce za prodejním pultem. S námitkou žalobce, že společenská škodlivost protiprávního jednání je obligatorním znakem správního deliktu, který je nutné vždy bezpodmínečně zkoumat, žalovaný nesouhlasil a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, čj. 1 Afs 14/2011-62, citovaný již v žalobou napadeném rozhodnutí, a nově na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 1. 2011, sp. zn. 5 Tdo 17/2011. V souvislosti s uvedeným pak žalovaný konstatoval, že ust. § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních nevymezuje spodní práh trestnosti protiprávního jednání v podobě určitého kvantitativního znaku a setrval na závěru, že v daném případě neexistují výjimečné skutečnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem správního trestání. Pokud jde o uloženou sankci, pak žalovaný uvedl, že souhlasil se závěry celního úřadu, neboť sankce byla uložena při samé spodní zákonné hranici a hodnota zajištěného zboží nemohla vést k jejímu automatickému snížení ani k úplnému upuštění od jejího uložení.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že v průběhu celého správního řízení argumentoval skutečností, že správní delikt je jednáním především zaviněným bez ohledu na to, o jaký správní delikt jde a podle kterého právního předpisu je posuzován. Žalobce znovu zopakoval, že své zavinění v projednávané věci neshledal, protože skladování tabákových výrobků se v jeho prostorách dopustily osoby, které pro něj občas pracovaly či se v těchto prostorách jinak zdržovaly a své věci si tam skladovaly. Své zavinění by žalobce spatřoval pouze v případě, že by porušil povinnost danou mu smlouvou nebo právním předpisem, kdyby mu byla uložena povinnost kontrolovat zavazadla nebo uložené zboží jeho hostů a zákazníků v jeho provozovně.

K replice žalobce pak žalovaný uvedl, že se již v napadeném rozhodnutí vyjádřil k této žalobcově námitce, a zopakoval, že se okolnostmi a závažností projednávaného případu zabýval, neboť byl povinen tyto zohlednit při stanovení výše sankce. Žalovaný opětovně zdůraznil, že žalobce neuvedl žádné liberační důvody, které by bylo možné zohlednit ve smyslu ust. § 135 zzf zákona o spotřebních daních, např. právě žalobcem uváděnou kontrolu zavazadel osob, které pro něj v provozovně pracují.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu a zejména pak žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí celního úřadu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je naprosto nedůvodná.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že celní orgány v rámci své rozhodovací činnosti zcela správně důsledně vycházely z výsledků zjištění pracovníků celního úřadu, které učinili dne 7. 3. 2014 a 12. 5. 2014 při místních šetřeních v provozovně žalobce označené „Drogerie Tabák Nápoje“ na adrese Pražská 107 v Lounech. Při místním šetření dne 7. 3. 2014, zahájeném v přítomnosti manželky žalobce, který se dostavil později, byly v prodejně nalezeny ve skryté přihrádce zásuvky za prodejním pultem neznačené tabákové výrobky a dne 12. 5. 2014 při místním šetření pouze v přítomnosti manželky žalobce byly v přilehlém skladu nalezeny výše specifikované neznačené tabákové výrobky v batohu oranžové barvy. Průběh místních šetření je řádně zachycen v protokolech. Z protokolu o místním šetření ze dne 7. 3. 2014, čj. 21524/2014-6200000-62, který vyhotovil celní úřad na místě, mj. vyplývá, že šetření bylo prováděno pouze v prostoru samotné prodejny, byla pořízena fotodokumentace, jednoznačně zachycující skryš v zásuvce za prodejním pultem a zajištění této zásuvky, aby nedošlo k jejímu úplnému otevření, a tím odhalení tam uložených cigaret, a dále že téhož dne bylo v místě šetření se žalobcem zahájeno ústní jednání. V jeho rámci k dotazu celního úřadu, kdo je majitelem nalezených neznačených tabákových výrobků, žalobce odpověděl, že cigarety koupil počátkem měsíce března od Ukrajince, jehož jméno nezná, doklady k nim nemá, a protože ví, že takové cigarety se nesmí skladovat, tak je na daném místě, kde byly nalezeny, ukryl, aby je neprodal jeho syn. Dne 7. 5. 2014 se pak žalobce spolu se svou manželkou dostavili k ústnímu jednání ve věci skladování neznačených tabákových výrobků nalezených dne 7. 3. 2014, které byly zajištěny. Manželka žalobce podala přiznání ke spotřební dani za měsíc březen 2014 a uhradila spotřební daň. Žalobce k otázce, kdo je vlastníkem nalezených cigaret výslovně uvedl, že jejich vlastníkem je jeho manželka, a ta jeho tvrzení do protokolu potvrdila s tím, že je vyměnila za potraviny se zákazníkem, jehož jméno nezná. Uvedla, že předmětné cigarety měla pro svou potřebu, chtěla je použít při modlitbách a uctívání podle vietnamského lunárního kalendáře, Dále uvedla, že jí není známo, že tabákové výrobky musí být označeny platnou tabákovou nálepkou. Z protokolu o místním šetření dne 12. 5. 2014, čj. 53620/2014-620000-62, vyplývá, že kromě samotné prodejny byly kontrolovány veškeré prostory provozovny, včetně skladu. V době kontroly byla na místě přítomna pouze manželka žalobce, která umožnila vstup do skladu provozovny až poté, kdy byl kontrolním orgánem nalezen klíč. Z protokolu a pořízené fotodokumentace je pak

nepochybné, že mezi ostatním skladovaným zbožím byl nalezen batoh, který obsahoval 8 kusů balení tabákové směsi o hmotnosti 150 g a 220 kusů cigaret bez platných tabákových nálepek. K dotazům na vlastnictví zajištěných tabákových výrobků pak manželka žalobce uvedla, že neví, kdo je jejich majitelem, či zda je kupovali. Z uvedeného protokolu a pořízené fotodokumentace je rovněž patrné, že v době provádění místního šetření byly dveře mezi provozovnou žalobce a přilehlým skladem uzavřeny a manželka žalobkyně nechtěla sklad zpřístupnit a tento byl otevřen až poté, kdy celní orgán klíč ke dveřím našel. Přípisem čj. 78149-3/2014-620000-12, který byl žalobci doručen dne 22. 7. 2014, celní úřad oznámil zahájení správního řízení o správních deliktech ze dne 7. 3. 2014 a 12. 5. 2014, jež byly spojeny do společného řízení. Prostřednictvím svého právního zástupce pak žalobce zaslal celnímu úřadu vyjádření k oznámení o zahájení řízení a ukončení dokazování, datované dnem 31. 7. 2014. Ve vyjádření, koncipovaném jako společné vyjádření s jeho manželkou, zopakoval, že je nutné rozlišit mezi jeho osobou jako provozovatelem prodejny a jeho manželkou, jako vlastníci uvedených tabákových výrobků, a navrhl, aby zahájené řízení bylo zastaveno jednak proto, že společenská nebezpečnost není taková, aby se jednalo o přestupek, když předmětem deliktů ze dne 7. 3. 2014 a 12. 5. 2014 bylo několik málo kusů cigaret a 8 balení tabáku, které byly ve 2 případech zachyceny v jeho prodejně, jednak proto, že uvedeného deliktu, pokud byl spáchán, se nedopustil žalobce, ale L. B. T., jeho manželka, jako majitelka tabákového zboží. Následně bylo dne 4. 9. 2014 celnímu úřadu doručeno písemné podání žalobce, označené jako „Vyjádření účastníka řízení k oznámení o zahájení řízení o zajištěných vybraných výrobcích z 20. 8. 2014“, ve kterém uvedl, že 100 ks cigaret zn. Jin Ling, 120 ks cigaret zn. Fest Blue a tabákovou směs Golem, vše bez platných tabákových nálepek, mohl v jeho provozovně uložit někdo jiný. Výslovně uvedl: „od mých prostor a prostor provozovaných mojí manželkou“ měly klíče ještě další osoby, přičemž do úvahy přichází zřejmě pan H. V. H., který jim s uklízením skladu pomáhal, občas si ve skladu ponechával nějaké osobní věci a ve skladě i pravidelně přespával, a ke kontrole jeho věci neshledávali žalobce s manželkou žádný důvod. K ústnímu jednání se žalobce dostavil až po opakovaných výzvách dne 14. 10. 2014. Z protokolu o ústním jednání čj. 78149-12/2014-620000-12 mimo jiné vyplývá, že k nálezu neznačených tabákových výrobků v batohu ve skladu žalobce uvedl, že se jedná o vlastnictví pana H., který v jednom případě v provozovně vypomáhal a za to mohl několikrát ve skladu přespát. K upřesňujícím dotazům dodal, že pan H., jehož generálie a bližší osobní údaje mu nebyly známy, ve skladu pomáhal se skládkou zboží **pouze jedenkrát, a to právě dne 12. 5. 2014**. Z protokolu čj. 78149-17/2014-620000-12 vyplynulo, že manželka žalobce, která byla vyslechnuta jako svědek dne 12. 11. 2014, v rámci své výpovědi mimo jiné uvedla, že tabákové výrobky zajištěné dne 12. 5. 2014 patřily panu H., který **den před tím** v provozovně vypomáhal. K doplňujícím dotazům pak také uvedla, že v provozovně vypomáhal i dne 12. 5. 2014, a zcela spontánně, aniž by odpovídala na položenou otázku, rovněž uvedla, že si vzpomněla, že po ukončení kontroly jí pan H. sdělil, že se jedná o jeho majetek, a omluvil se jí. K osobě H. V. H. pak osobní údaje celnímu úřadu žalobce sdělil prostřednictvím svého právního zástupce přípisem doručeným dne 23. 10. 2014.

Na tomto místě je třeba uvést, že soud rozpory v tvrzeních žalobce a jeho manželky mezi sebou navzájem nebo v jejich tvrzeních jednotlivě, které se v průběhu správního řízení objevily, nepřehlédl. Za zásadní považoval soud skutečnost, že žalobce po celou dobu správního řízení výše uvedená zjištění celního úřadu učiněná při místních šetřeních z hlediska

skutkového stavu, tj. nález neznačených tabákových výrobků v zásuvce za prodejním pultem a v batohu v prostorách přilehlého skladu u jeho provozovny, nikterak nepopíral a nezpochybňoval. Na svoji obhajobu ve správním řízení a posléze i v řízení před soudem „toliko“ uváděl, že neznačené tabákové výrobky nejsou jeho, neboť v případě prvního nálezu (dne 7. 3. 2014) patří jeho manželce a ve druhém případě (dne 12. 5. 2014) panu H., který batoh ve skladu zanechal, přičemž obhajobu, že se jedná o vlastnictví pana H. uplatnil žalobce až v rámci shora citovaného vyjádření ze dne 20. 8. 2014. Skutečnost, že sám žalobce ve správním řízení postupně měnil svá tvrzení, má přitom pro daný případ zásadní význam. Pokud jde o skutek ze dne 7. 3. 2014, žalobce nejprve uváděl, že cigarety zn. Marlboro získal a do zásuvky uschoval on sám osobně, protože nebyly určeny k prodeji, a až v dalším průběhu správního řízení a v rámci odvolacího řízení uváděl, že se jednalo o cigarety, které si pořídila jeho manželka k náboženským účelům. V případě nálezu neznačených tabákových výrobků v batohu ve skladě se žalobce k možnému vlastnictví jiné osoby nevyjádřil vůbec, ačkoli dne 31. 7. 2014 zaslal celnímu úřadu v tomto směru vyjádření, v němž nicméně označil jako vlastníci tabákových výrobků zajištěných jak dne 7. 3. 2014, tak dne 12. 5. 2014 svou manželku. Ani manželka žalobce při místním šetření dne 12. 5. 2014 neuvedla jméno pana H., ačkoli si s odstupem času při své svědecké výpovědi učiněné v listopadu 2014, vzpomněla na řadu podrobností. Jen pro úplnost pak soud poukazuje na nejvýraznější. Ač při ústním jednání v říjnu 2014 žalobce tvrdil, že zmíněný batoh přinesl a ve skladu odložil právě v den, kdy proběhlo místní šetření, dotýčný pan H., manželka žalobce, při místním šetření dne 12. 5. 2014 uvedla, že neví, kdo je vlastníkem batohu. Svá tvrzení manželka žalobce změnila až v rámci své výpovědi, kdy shodně jako žalobce tvrdila, že batoh ve skladu odložil pan H. Ostatně z fotodokumentace, pořízené celním úřadem při uskutečněném místním šetření, která tvoří nedílnou součást správního spisu, je zřejmé, že v batohu byl nalezen druh tabáku totožný s druhem tabáku vystaveným v prodejně, přičemž jeho množství je zjevně větší, než množství obvykle sloužící osobní spotřebě. Další nelogičnosti tohoto tvrzení žalobce soud spatřuje nejen vzhledem k jeho časovému uplatnění, ale i vzhledem k jeho měnícímu se obsahu o tom, kdy a jaké práce vlastně pan H. ve skladu měl vykonávat či kdy v něm byl přítomen, včetně udávaného opakovaného přespávání. Žalobcova tvrzení, že veškeré neznačené tabákové výrobky byly sice nalezeny v prostoru jeho provozovny, avšak nebyly jeho vlastnictvím, a že o jejich existenci nevěděl, soud vyhodnotil jako nepravdivá, uplatněná ve zjevné snaze vyvinut se z předmětného správního deliktu. Tvrzení žalobce nemohou zvrátit faktický stav, který byl zjištěn celním úřadem při místních šetřeních, který navíc prvotně nerozporoval ani samotný žalobce, jak bylo již soudem uvedeno shora, že neznačené tabákové výrobky, tj. 4 kusy krabiček cigaret zn. Marlboro a 8 ks balení tabáku, 100 cigaret, 100 zn. Jin Ling a 120 ks cigaret zn. Fest uložených v batohu, byly nalezeny v prostoru, které žalobce využíval pro provozování své živnosti.

Soud proto uzavřel, že v předmětné věci bylo dostatečně prokázáno, že žalobce svým jednáním „umožnil skladování neznačených tabákových výrobků“ na svém prodejním místě v Lounech v ulici Pražská. Jakkoli pojem „umožnění skladování“ či samotný pojem „skladování“ není v zákoně o spotřebních daních definován, judikatura správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu dostatečně vyložila, co již spadá pod pojem „skladování“ ve smyslu ust. § 3 daného zákona. Nejvyšší správní soud přitom např. v rozsudku ze dne 26. 2. 2009, čj. 7 Afs 69/2007-85, publ. pod č. 2533/2012 Sb. NSS a také na www.nssoud.cz, dovodil, že pro naplnění pojmu „skladování“ není nutné, aby se jednalo o činnost trvalou,

zpravidla opakující se, spočívající v přijímání nějakého materiálu, manipulaci s ním a jeho vydávání, přičemž pro závěr o tom, že konkrétní osoba skladuje vybrané výrobky, není nutné prokázat, že o existenci těchto výrobků dotyčná osoba věděla a měla v úmyslu je uchovávat a zajišťovat před jejich znehodnocením či odcizením, apod. Žalobce se tudíž mylí, pokud dovozuje, že „umožnění skladování“ je pouze výsledek aktivní činnosti podnikatele, který má nějakou povědomost o skladování vybraných výrobků. Pro daný případ bylo podstatné, že žalobce využíval prostor prodejny a přiléhajícího skladu, kde byly celním úřadem nalezeny neznačené tabákové výrobky, jako prostor pro provozování své živnosti, a proto byl odpovědný za dodržování právních předpisů v souvislosti s touto činností. Navíc v daném případě nelze odhlédnout od faktu, že sám žalobce připustil, že neznačené tabákové výrobky jednak uložil do zásuvky prodejního pultu, jednak umožnil svému známému uložit si ve skladu batoh, aniž by se zajímal o jeho obsah, třebaže se ve skladu nacházelo další prodejní zboží.

Pro vyhodnocení předmětného jednání žalobce z hlediska právní stránky je klíčové zjištění, které učinily celní orgány a které žalobce rovněž nikterak nerozporoval, že žalobce v rozhodné době, tj. v době, kdy byl kontrolován celním úřadem, měl status podnikající fyzické osoby. Pokud výše specifikované neznačené tabákové výrobky byly nalezeny při kontrole v prostorách, které využíval pro provozování své živnosti, bylo na daný případ třeba aplikovat ust. § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Dle tohoto ustanovení přitom mj. platí, že podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že umožní skladování neznačených tabákových výrobků na daňovém území České republiky, což žalobce svým počínáním jednoznačně umožnil. Zjištěné a prokázané skutkové okolnosti případu představují dostatečnou oporu pro závěr o objektivní odpovědnosti žalobce za správní delikt. V daném případě je nepochybné, že žalobce naplnil všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu ust. § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, a proto žalobce neopodstatněně namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné pro nesprávné závěry žalované strany. Pro úplnost v tomto směru soud poznamenává, že odpovědnost žalobce za dotyčný správní delikt je objektivního rázu, a tudíž se u ní nezkoumá otázka zavinění.

K námitce žalobce o nízkém stupni společenské nebezpečnosti jeho jednání soud uvádí, že žalovaný se s touto otázkou dostatečně vypořádal, a to na str. 6, odst. 2 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, čj. 8 As 17/2007-135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS, a citoval z něj odpovídající závěry. Podle tohoto rozsudku platí, že „[s]právním deliktem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, správní orgán za ně pak ukládá zákonem stanovený trest. Jedná se o protiprávní jednání bez ohledu na zavinění, zpravidla výslovně označené zákonem jako správní delikt.“. Jak dále vyplývá ze závěrů citovaného rozsudku, obvykle zkoumané okolnosti v souvislosti s konkrétní společenskou nebezpečností, jako je míra zavinění, vztah pachatele k jednání, způsob jeho spáchání, pohnutky, nebudou mít obzvláště u správních deliktů, jejichž naplnění nevyžaduje zavinění, žádný vliv na naplnění materiální stránky deliktu.

K výši uložené pokuty pak soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný i celní úřad orgán při ukládání sankce zohlednili konkrétní okolnosti celého případu i při stanovení její výše. Žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí uvedl, že stanovením

minimální spodní hranice pokuty ve výši 50 000 Kč vyjádřil zákonodárce vysokou typovou nebezpečnost projednávaného správního deliktu s tím, že možnost uložení pokuty není nikterak omezena ve vztahu k množství neznačených tabákových výrobků. Tvrzená nepřiměřenost výše sankce ve vztahu k hodnotě zajištěného zboží nemůže vést k jejímu automatickému snížení ani k úplnému upuštění od jejího uložení. Na sankci uloženou na samé spodní hranici nelze tedy pohlížet jako na nepřiměřenou a její snížení či upuštění od jejího uložení by bylo jednak v rozporu se zákonem, jednak v rozporu se zásadou rovnosti subjektů. Soud připomíná, že odpovědnost žalobce za předmětný správní delikt je koncipována jako odpovědnost objektivní a zavinění není hlediskem při ukládání sankce. Pokud byla sankce uložena při samé spodní hranici zákonné škály, pak je na místě považovat takovou sankci za sankci nízkou vzhledem k možnostem, které jsou správnímu orgánu dány.

Na nízkou společenskou škodlivost svého jednání a nedostatek zavinění tedy žalobce poukazoval neopodstatněně. Žalovaný, ani celní úřad nepochybili, pokud dovodili, že v daném případě byly naplněny formální i materiální znaky uvedeného správního deliktu a konkrétní okolnosti celého případu zohlednili při stanovení výše sankce, která se nachází při samé spodní hranici zákonné škály a v tomto směru nemůže být považována za nepřiměřenou.

Ze všech shora uvedených důvodů soud tedy předmětnou žalobu z hlediska uplatněných žalobních námitek vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl. Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný náhradu nákladů řízení neuplatnil a navíc mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti ani nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 7. listopadu 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
I. T.